

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/389/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5312210163
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Amália Paulerová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5312210163.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte v zložení z predsedníčky senátu JUDr. Amálie Paulerovej a členov senátu JUDr. Róberta Urbana a JUDr. Erika Vargu v právnej veci navrhovateľa - POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi - Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné nám. 13, o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy, na základe odvolania navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Čadca č. k. 5C/232/2012-65 zo dňa 30.9.2013 takto

r o z h o d o l :

P o t v r d z u j e rozsudok okresného súdu.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ dňa 27.9.2012 domáhal od odporcu náhrady majetkovej škody v sume 125 eur a náhrady nemajetkovej ujmy v sume 275 eur titulom nesprávneho úradného postupu orgánu štátu (Okresný súd Čadca) v exekučnej veci vedenej podľa spisovej značky súdneho exekútora Ex/5211/2010 (povinný N. F. - dlžník). Navrhovateľ v návrhu tvrdil, že okresný súd rozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 12.8.2010 keď poverenie vydal, stalo tak s omeškaním viac ako 5 mesiacov. Navrhovateľ tvrdil, že v predmetnom prípade neexistovala a neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústreďene a so zbytočnými prietahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia pristúpil súd až po veľmi dlhej dobe. Navrhovateľ hodnotil postup exekučného súdu v rozpore so zákonom, konkrétne s ustanovením § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom od 1.2.2002 do 31.5.2010.

Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu navrhovateľ uplatnil náhradu majetkovej škody v celkovej výške 125 eur, podľa neho predstavujúcu náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi dorúčením žiadosti o udelenie poverenia a rozhodnutím o nej. V dotknutom období vynaložil: na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému sumu 70 eur, na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40 eur, na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde sumu 15 eur.

Pri uplatnení si aj náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch navrhovateľ skutkovo argumentoval tým, že nesprávny úradný postup okresného súdu ako dôsledok jeho nesústreďenej činnosti je takej intenzity, ktorá má za následok zbytočné prietahy v konaní spojené so zásahom do výkonu jeho majetkových práv. Márnym uplynutím času boli reálne ohrozené jeho legitímne očakávania, že správnym postupom súdu

dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky a taktiež došlo k vyvolaniu viacerých rizík: neskorým ukončením procedúry k zániku povinného, k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, k insolvenčii povinného. On v prípade skorého rozhodnutia exekučného súdu včas a efektívne mohol uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k zabezpečeniu vymožitelnosti pohľadávky a príslušenstva.

Akúkoľvek náhradu nemajetkovej ujmy vníma ako spravodlivú satisfakciu za konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov a základných práv. Neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času vyvolala u navrhovateľa, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti, zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít navrhovateľa, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov, hospodársku stratu na strane navrhovateľa, ale aj na strane ich majiteľov, ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať.

Potrebu náhrady nemajetkovej ujmy navrhovateľ videl v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu. Ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy si uplatnil sumu 275 eur, výpočet tohto nároku alikvotným pomerom 55 eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu vyvodil z rozhodovacej praxe Ústavného súdu SR v nálezoch v prípade priznania finančného zadosťučinenia za konštatované prietahy všeobecnými súdmi v civilných konaniach.

Okresný súd vykonaným dokazovaním, najmä oboznámením sa s obsahom spisu sp. zn. 6Er/436/2010 (sp. zn. súdneho exekútora Ex 5211/10) mal preukázané, že navrhovateľ uzatvoril s povinným zmluvu o úvere dňa 7.11.2008 na poskytnutie úveru v sume 531,10 eur zvýšeného o poplatok 512,51 eur, spolu na sumu 1.043,02 eur. Exekučným titulom je rozhodcovský rozsudok vydaný 29.10.2009, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súdny exekútor doručil súdu 16.7.2010, súd poverenie exekútorovi vydal 12.8.2010.

Pri právnom posúdení postupu exekučného súdu okresný súd vychádzal z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v účinnom znení do 1.6.2010 a od 1.6.2010, v zmysle označeného ustanovenia lehotá 15 dní na vydanie poverenia od doručenia žiadosti neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/. I keď podľa skutkového stavu bolo preukázané, že okresný súd nevydal poverenie v lehote 15 dní, nebola však povinnosť súdu poverenie vydať v označenej lehote vychádzajúc z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v účinnom znení od 1.6.2010 v spojení s § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ Exekučného poriadku.

Na tomto základe okresný súd konštatoval, že navrhovateľ nespĺnil prvú zákonnú podmienku existenciu zodpovednosti štátu za nesprávny úradný postup, nepreukázal totiž existenciu nesprávneho úradného postupu v zmysle § 3 ods. 1 písm. a/, d/ zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Keďže všetky podmienky zodpovednostného vzťahu musia byť splnené kumulatívne, bolo nadbytočné a nevhodné dokazovať splnenie ďalších podmienok zodpovednostného vzťahu. Navrhovateľ nepreukázal ani vznik podmienok na náhradu nemajetkovej ujmy podľa § 17 ods. 1,2,3,4 zákona č. 514/2003 Z.z. Navyše navrhovateľ pri poskytovaní úverov koná v rozpore s dobrými mravmi z pohľadu § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, keď opakovane a v rozpore so zákonom poskytoval úvery neplatičom. Následne nebolo možné konštatovať, žeby na strane navrhovateľa nastala morálna ujma, žeby postupom súdu bolo poškodené jeho obchodné meno vo vzťahu k existujúcim alebo potencionálnym spotrebiteľom, s ktorým uzavrel alebo uzatvára spotrebiteľské zmluvy. Okresný súd poukazuje aj na insolventnú situáciu dlžníka, ktorý prestal splácať dlh už po uzavretí úverovej zmluvy, a nie až po vydaní poverenia. Z exekučného spisu ďalej vyplynulo, že zmluva o úvere bola uzavretá s povinným dňa 7.11.2008, svoj dlh povinný od začiatku neplatil, navrhovateľ návrh na vydanie exekučného titulu podal až 13.8.2009, rozhodcovský rozsudok bol vykonateľný 6.12.2009, žiadosť o vydanie poverenia podal navrhovateľ až dňa 16.7.2010, čo znamená, že s oneskorením uplatňoval svoje práva voči povinnému.

Okresný súd uzavrel, že navrhovateľ nepreukázal splnenie ani jednej podmienky zodpovednostného vzťahu, nepreukázal to, že len v dôsledku tvrdeného nesprávneho úradného postupu súdu došlo k takémuto zmenšeniu majetkovej situácie povinného, ktorá znemožnila navrhovateľovi uspokojiť pohľadávku v celom rozsahu a spôsobila mu škodu.

V konaní odporca proti uplatnenému nároku vzniesol námietku premlčania, uvedenou námietkou súd prvého stupňa sa aj zaoberal, konštatoval podanie návrhu v zákonnej lehote. Navrhovateľ mohol svoje

právo prvý krát uplatniť 11.9.2010, trojročná premiáčacia lehota by uplynula dňa 11.9.2013, návrh podal 27.9.2012. Je jednoznačné, že sa tak stalo v 3-ročnej premiáčacej lehote.

Okresný súd rozhodoval aj o procesnom návrhu navrhovateľa, ktorým sa domáhal prerušenia konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ a podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Súd konštatoval neexistenciu dôvodu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. Rozhodovanie v merite veci totiž nezáviselo od otázky, ktorú by súd nebol oprávnený v konaní riešiť. Nadriadený súd rozhodoval o vylúčení/nevylúčení sudcov okresného súdu nie na základe námietky navrhovateľa, ale na základe toho, že sudcovia z vlastnej iniciatívy podľa § 15 O.s.p. z dôvodu uvedených v § 14 ods. 1 O.s.p. predložili vec predsedovi okresného súdu, ten následne predložil vec nadriadenému súdu na rozhodnutie o vylúčení. Otázka zákonného sudcu je vyriešená, neexistuje rozhodnutie, ktorým by v súdnej veci mala byť vylúčená zákonná sudkyňa z prejednávania a rozhodovania vecí. Súd nezistil dôvod na prerušenie konania ani z pohľadu § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Označené ustanovenie je fakultatívne, umožňuje súdu konanie prerušiť. Otázka zákonného sudcu bola vyriešená zákonným postupom. Sudkyňa prejednávajúca vec nie je vylúčená z rozhodovania vecí, navyše navrhovateľ namieta nesprávny úradný postup súdu titulom tvrdeného prietaha v konaní a prerušenie konania by bolo v zjavnom rozpore s účelom návrhu, ktorý navrhovateľ vo veci podal. Na jednej strane navrhovateľ tvrdí prietahy v exekučnom konaní a sám tieto prietahy spôsobuje vznášaním procesných návrhov v rozpore s účelom samotného konania, začaté na jeho návrh.

Okresný súd vec prejednal postupom podľa § 101 ods. 2 O.s.p. v neprítomnosti navrhovateľa a jeho právneho zástupcu. Dôvod pre odročenie pojednávania, vznesený navrhovateľom nepovažoval za dôvod závažný. Navyše návrh na odročenie pojednávania nemá náležitosti návrhu podľa § 119 O.s.p.

O náhrade trov prvostupňového konania okresný súd rozhodoval podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p. Konštatoval úspech odporcu v konaní a na tomto základe i jeho právo na náhradu trov prvostupňového konania. Odporca, i keď si uplatnil právo na náhradu trov, tieto v zákonnej trojdňovej lehote nevyčísliť. Z tohto dôvodu okresný súd odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

Proti rozsudku okresného súdu v zákonnej lehote podal odvolanie navrhovateľ. Domáhal sa zrušenia rozsudku a vrátenia veci súdu prvého stupňa na opätovné prejednanie. Namietal prioritne, že mu postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom, rozhodoval vylúčený sudca, súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenia právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené.

V konkrétnostiach namietal aplikáciu postupu podľa § 101 ods. 2 O.s.p., a na tomto základe prejednanie veci v neprítomnosti účastníkov. On riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi, nemohol preto súd postupovať podľa § 101 ods. 2 O.s.p. a vec prejednať v jeho neprítomnosti, ak tak urobil, odňal mu tým právo na konanie pred súdom.

Odvolateľ citoval obsahové znenie ustanovenia § 15, § 14 ods. 1, O.s.p. namietajúc vydanie rozhodnutia nestranným sudcom. On uskutočnil podanie (obsiahnuté v návrhu na začatie konania), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevezhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach jeho (odvolateľa) a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto, že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach. Tento jeho právny názor je podporovaný i rozhodovacou činnosťou Krajského súdu v Trnave, napr. v rozhodnutí zo dňa 17.10.2012 sp. zn. 11NcC/46/2012-24 v právne a skutkovo zhodnej veci, pričom vylúčil všetkých sudcov Okresného súdu Dunajská Streda. Obdobne rozhodovali v skutkovo a právne rovnakých veciach Krajský súd v Nitre a Krajský súd v Prešove. Odvolateľ na podporu svojej odvolacej argumentácie (vo vzťahu k princípu zachovania práva na nestranný súd, rozhodovanie vecí nezákonným sudcom) poukazoval na rozhodovaciu prax Ústavného súdu SR v rozhodnutiach IV.ÚS 345/09, I.ÚS 27/98, III.ÚS 16/2000.

Za takýchto okolností a s vedomím, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, neobstojí; keď on (odvolateľ) podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu; nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom by vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. Konečné/meritórne rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Z tohto dôvodu podáva proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí návrhu nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Dôsledok správania súdu, kedy predbehol vydaním meritórneho rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania, zakladajú porušenie jeho práva na súdnu ochranu (navrhovateľa), osobitne mária jeho možnosť konať pred súdom. Meritórne rozhodnutie súdu je prinajmenšom predčasné.

Odvolateľ ďalej vytykal, že okresný súd ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti, nesprávne aplikoval § 101 ods. 2 O.s.p. a viedol pojednávanie, na ktorom za neprítomnosti navrhovateľa meritórne rozhodol. V žiadosti pritom zdôrazňoval, že trvá na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde. Nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení rozhodnutia, nemal možnosť vyjadriť sa ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie bola porušená zásada kontradiktórnosti súdneho konania. On ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Kontradiktórnosť súdneho procesu sa pritom neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale vzťahuje sa aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pričom nie je ani dôležité to, či tieto skutočnosti boli známe iba jednej strane alebo žiadnej z nich. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz však v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise a to vzhľadom k faktu, že vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu.

Odvolateľ poznamenal, že za situácie, keď odporca nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu v zmysle § 114 ods. 3 O.s.p., mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b/ O.s.p., skutkovým základom pritom sa mal stať navrhovateľom tvrdený skutkový stav.

Odvolateľ namietal i nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa v otázke hodnotenia majetkovej, ako i nemajetkovej ujmy. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla, rovnako je tomu tak i v prípade chýbajúcich dôvodov pri záveroch o nepreukázaní nemajetkovej ujmy. On hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil, súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, jeho (navrhovateľa) nepoučil podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy.

Na jednej strane súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase, pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiadne objektívne udržateľné ospravedlňujúce dôvody, preto rozhodnutie súdu je vnútorne rozporné. Napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho, a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. Rozhodnutie založené na skutkovej a právnej chybe súdu nie je v právnom štáte udržateľné. Práve všetky a akékoľvek problémy, ktoré boli vyvolané v právnej sfére navrhovateľa, nerešpektovanie zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušené práva.

Odporca písomné vyjadrenie k odvolaniu navrhovateľa nepredložil.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 10 ods.1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal účastník (§ 201 prvá veta O.s.p.) v zákonom stanovenej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.), preskúmal vec v rozsahu danom v ustanovení § 212 ods. 1 O.s.p., viazaný rozsahom i dôvodmi odvolania, aplikáciou postupu podľa § 156 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 211 ods. 2 a § 214 ods. 2 O.s.p. rozsudok okresného súdu potvrdil podľa § 219 ods. 1,2 O.s.p. pre vecnú správnosť.

Krajský súd vyhodnotil odvolanie navrhovateľa za nedôvodné.

Preskúmaním spisu odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa v prejednávanej veci zistil riadne skutkový stav, vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu. Pri vykonaní dôkazov vychádzal z procesných návrhov navrhovateľa na vykonanie dokazovania ním označených priamo v návrhu na začatie konania. Dôkazy vyhodnotil súd v celom rozsahu v súlade s ustanovením § 132 i nasl. O.s.p., a vec správne právne aj posúdil. Rozhodnutie okresného súdu po obsahovej stránke zodpovedá požiadavkám ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. V odôvodnení rozhodnutia súd prvého stupňa dáva účastníkom konania relevantné odpovede na všetky skutkové a právne významné otázky, na základe ktorých súdenú vec uzavrel.

Je jednoznačné v konaní, že zákonná sudkyňa, ktorej vec bola pridelená na prejednanie a rozhodnutie, uznesením nadriadeného súdu - Krajského súdu v Žiline č.k. 10NcC/297/2013-17 zo dňa 27.3.2013 z prejednávania a rozhodovania veci vylúčená nebola, označené uznesenie nadriadeného súdu právny zástupca navrhovateľa prevzal 13.9.2013. Ku dňu rozhodovania odvolacieho súdu neexistuje rozhodnutie, ktorým by zákonná sudkyňa Mgr. Andrea Kubjatková (ktorá vec prejedнала a meritórne aj rozhodla) mala byť vylúčená z prejednávania a rozhodovania vecí, naviac námietka navrhovateľa v odvolacom konaní vytykajúca nedodržanie princípu zákonného sudcu nemá svoj právny základ v danom štádiu rozhodovania o jeho odvolaní. Obdobný záver platí i vo vzťahu k procesnému návrhu navrhovateľa na prerušenie konania postupom podľa § 109 ods. 1 písm. b/, § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Je jednoznačné, že otázka zákonného sudcu ku dňu rozhodovania súdu prvého stupňa (ale i ku dňu rozhodovania odvolacieho súdu) bola vyriešená rozhodnutím nadriadeného súdu. Neexistoval preto dôvod pre prerušenie konania či už podľa § 109 ods. 1 písm. b/ resp. podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Uvedené procesné otázky súd prvého stupňa v písomnom odôvodnení rozhodnutia riadne vyargumentoval, zodpovedal, odvolací súd sa stotožnil s argumentáciou súdu prvého stupňa v uvedených procesných otázkach a ne poukazuje.

Z pohľadu konštatovanej procesnej situácie mal súd prvého stupňa splnené všetky podmienky, aby vec v neprítomnosti účastníkov prejednal podľa § 101 ods. 2 O.s.p.

Podľa názoru odvolacieho súdu navrhovateľ mal súdom prvého stupňa vytvorený procesný priestor i na to, aby na meritórnom pojednávaní argumentoval, prezentoval svoje stanoviská, či už k rozsahu vykonaného dokazovania, ako aj k vyjadreniu druhej procesnej strany, bolo na navrhovateľovi, či súdom umožnený procesný priestor : zúčastniť sa pojednávania, argumentovať priamo na pojednávaní, navrhovať dôkazy, vyjadriť sa k vykonaným dôkazom; využije alebo nie.

Súd prvého stupňa vychádzal v dôkaznom konaní z návrhu na vykonanie dokazovania uplatnený navrhovateľom priamo v návrhu na začatie konania. Skutkové okolnosti podstatné pre ustálenie existencie/neexistencie základu právneho nároku okresný súd zisťoval z obsahu pripojeného exekučného spisu (sp. zn. súdneho exekútora Ex 5211/2010, u OS 6Er/436/2010), skutkové zistenia súdu prvého stupňa korešpondujú s existujúcou procesnou situáciou v predmetnom spise. V dôvodoch rozhodnutia okresný súd dáva účastníkom konania odpovede na otázky, z akej skutkovej situácie v súdnej veci vychádzal, ktoré konkrétne ustanovenia súvisiacich právnych predpisov na daný prípad aplikoval. Právny záver okresného súdu vychádzajúci z aplikovaných ustanovení Exekučného poriadku (konkrétne § 44 ods. 2 Exekučného poriadku) v znení účinnom do 1.6.2010 a od 1.6.2010 má svoj zákonný rámec. V zmysle označených ustanovení nebolo povinnosťou exekučného súdu vydať poverenie pre exekútora v lehote 15 dní, keďže preukázateľne exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu a viazanosť exekučného súdu lehotou 15 dní na vydanie poverenia od doručenia žiadosti súdneho exekútora neplatil. Procesné úkony exekučného súdu korešpondujú s existujúcou procesnou situáciou v súvisiacom exekučnom spise, je v celom rozsahu opodstatnený záver súdu prvého stupňa - neexistuje teda nesprávny úradný postup exekučného súdu.

Zodpovednosť štátu za nesprávny úradný postup je zodpovednosťou objektívnou. Zákon č. 514/2003 Z.z. v účinnom znení do 31.12.2012 si vyžaduje kumulatívne splnenie všetkých zákonných podmienok (musí existovať nesprávny úradný postup, vznik škody, príčinná súvislosť medzi vznikom škody a nesprávnym úradným postupom). Stačí, ak nie je splnená jedna zákonom požadovaná podmienka, už nie je naplnený zodpovednostný vzťah štátu. V súdnej veci je jednoznačné, že nebol splnený primárny, základný predpoklad zodpovednostného vzťahu, správne konštatovaná neexistencia nesprávneho úradného postupu potom zakladá nadbytočnosť skúmania ďalších zložiek zodpovednostného vzťahu: vznik škody, jej výšku, príčinnú súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom. Z týchto dôvodov uplatnený nárok navrhovateľa je neopodstatnený, a správne súd prvého stupňa návrh navrhovateľa zamietol.

Rozsah a obsah vykonaného dokazovania okresný súd si neustálil svojvoľne a sám. Vychádzal prioritne z navrhovateľom označeného dôkazu (z exekučného spisu) a z existujúcej procesnej situácie v exekučnom spise. Neexistoval dôvod pre aplikáciu postupu okresného súdu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O.s.p. Odporca predložil písomné vyjadrenie súdu k žalobnému návrhu dňa 26.9.2013, stalo sa tak 4 dni pred meritórnym pojednávaním, súd tak nemohol doručovanie tohto vyjadrenia realizovať pred pojednávaním, avšak navrhovateľovi skutkové argumentácie odporcu sú známe v ďalších skutkovo a právne obdobných sporoch, ktoré navrhovateľ založil u okresných súdov SR v tisícach prípadov.

Navrhovateľ tým, že sa nezúčastnil meritórneho prejednania veci, sám sa obral o možnosť využiť svoje právo priamo na meritórnom pojednávaní argumentovať, vyjadriť sa k rozsahu vykonaného dokazovania, navrhovať priamo na pojednávaní dôkazy, resp. vyjadriť sa k dôkazom, ktoré okresný súd vykonal. Pritom o konaní meritórneho pojednávania navrhovateľ vedomosť mal, na pojednávanie súdom prvého stupňa bol riadne predvolaný, bola mu zachovaná lehota na prípravu na pojednávanie. Návrh navrhovateľa na zrušenie pojednávania (meritórneho) z dôvodu namietaného objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu, doručený súdu v deň pojednávania je bez právneho významu vzhľadom na jednoznačný záver konštatujúci právoplatné vyriešenie otázky zákonného sudcu.

Rozhodovanie okresného súdu v súvisiacom výroku o trovách prvostupňového konania má oporu v ustanovení § 142 ods. 1 O.s.p.

Podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. účastníkom (žiadnemu z nich) náhradu trov odvolacieho konania krajský súd nepriznal, keďže navrhovateľ v odvolacom konaní úspech nemal a odporca - úspešný účastník si trovy odvolacieho konania neuplatnil.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie prípustné **n i e j e** .